

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lutego 2015 r.,

sprawy **R. R.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego P.R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 maja 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 23 grudnia 2013 r.,

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć oskarżyciela subsydiarnego P. R. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić tu należało wszechstronną i wyczerpującą argumentację zawartą w pisemnej odpowiedzi na kasację autorstwa prokuratora Prokuratury Apelacyjnej. Powtarzanie wywodów oskarżyciela publicznego byłoby postąpieniem zbytęcznym, a więc i w jakimś sensie nieracjonalnym. Sąd Najwyższy za celowe uznał jedynie zasygnalizowanie kilku okoliczności, które dla rozstrzygnięcia sprawy na etapie postępowania kasacyjnego miały kluczowe znaczenie.

Po pierwsze – podnosząc zarzut nierozpoznania zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych o uzupełniające przesłuchanie P. R. i przeprowadzenie konfrontacji oskarżonego z pokrzywdzonym, skarżący zdaje się nie dostrzegać stanowiska przedstawionego na s. 18 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wskazano tam przekonująco i wyraźnie, że możliwości dowodowe w zakresie ustalenia okoliczności istotnych zostały wyczerpane, podkreślając nadto, że zarówno oskarżony, jak i oskarżyciel posiłkowy byli wielokrotnie w sprawie przesłuchiwanymi, a sprzeczności w ich relacjach zostały wychwycone i przeanalizowane.

Po drugie – Sąd *ad quem* odniósł się do kwestii podziału ról i kompetencji w prowadzonej działalności pomiędzy oskarżonymi a pokrzywdzonym (s. 11 – 12 uzasadnienia), wykorzystywania przez P. R. środków pieniężnych firmy F. do własnych celów (s. 13 uzasadnienia), wiarygodności wyjaśnień R. R. (s.15 uzasadnienia) i okoliczności propozycji przekazania P. R. kwoty 200 000 zł i ciężarówki ze stałą przez oskarżonego (s. 15 uzasadnienia). Z treści kasacji można odnieść wrażenie, że jej autor w ogóle nie zwracał uwagi na argumenty wysunięte w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku.

Po trzecie – skarżący nie zdołał wykazać błędności stwierdzenia, że w sprawie nie było możliwe ustalenie, co rzeczywiście stało się z blachą, o której mowa w zarzucie aktu oskarżenia, i że tym samym nie było możliwości ustalenia, czy oskarżony w jakikolwiek sposób postąpił z blachą jak z własną.

Po czwarte – Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, co znalazło odzwierciedlenie w drobiazgowym wręcz uzasadnieniu. Sąd odwoławczy podzielił tę ocenę, odnosząc się szczegółowo do wszystkich zastrzeżeń i wątpliwości autora kasacji. O przekroczeniu w niniejszej sprawie zasady swobodnej oceny dowodów nie mogło być mowy.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.